

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΡΩΓΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—

Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ.. » 2.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20

261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΛῆ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΥΣΕΒΕΙΑ.

Ἡ εὐσέβεια παράγει ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαθὰ τὰ καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον πράγματι εὐτυχῆ ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ ἀσεβεία ἐπιφέρει πάντα τὰ δυστυχήματα καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ταλαίπωρον διὰ παντός. Ἡ εὐσέβεια διὰ μὲν τῆς ἐγκρατείας λ. χ. τῆς φιλοπονίας, τῆς αὐταρκείας κτλ. προάγει τὴν ὑγίαν τοῦ πνεύματος· διὰ δὲ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων καὶ τῆς ἀκριβοῦς φάσεως τῆς ἀληθείας ἀναπτύσσει καὶ ἐνισχύει τὴν διάνοιαν καὶ τέλος διὰ τῆς πιστῆς ἐκτελέσεως τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν καθηκόντων ἐπιφέρει τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Καὶ πάλιν, διὰ τῆς νηφαλιότητος καὶ τιμιότητος, τῆς φρονήσεως καὶ φιλοπονίας ὁ εὐσεβὴς εὐδοκμεῖ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ καὶ ἐξασφαλίζει δι' ἐκυτὸν φήμην ἀγαθὴν, γενικὴν ἐμπιστοσύνην καὶ βίον ἐνάρετον· πρὸς δὲ καὶ παρηγορίαν ἐν ᾧρα θλίψεως, καρτερίαν ἐν ταῖς δοκιμασίαις, ἀνάπαυσιν ἐν τῷ θανάτῳ καὶ μακαριότητα πέραν τοῦ τάφου.

Ἡ εὐσέβεια οὐδένα ἐνοχλεῖ, οὐδένα ζημιοῖ, οὐδένα καταστρέφει· οὐδενὸς τὴν ὑγίαν προσβάλλει, οὐδενὸς τὴν διάνοιαν ἐξασθενεῖ, οὐδενὸς τὴν συνείδησιν ταραττει, ἀλλ' ἀπεναντίας, οὔτε τὰ πάθη ὑποκινεῖ, οὔτε τὴν τιμὴν ἐλαττώνει, οὔτε γίνεται ποτὲ ἀντικείμενον πικρᾶς μεταμελείας. Οὐδέποτε ὤθησέ τινα εἰς τὴν πενίαν ὡς ἡ ἀσεβεία διὰ τῆς μέθης, τῆς ἀσωτείας, τῆς ὀκνηρίας καὶ ἐν γένει τῆς κακίας, οὐδὲ ὠδήγησέ ποτὲ τινα εἰς τὸ πτωχοκομεῖον ἢ εἰς τὰς φυλακάς, ἢ τὴν λαίμοτόμον, ἢ εἰς πρόωρον θάνατον. Οὐδέποτε ἐπιφέρει δεινὰς ἀσθενείας

σωματικὰς ἢ διανοητικὰς ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὅ,τι ἕκαστος φρονίμως σκεπτόμενος πιστεύει ὅτι δι' αὐτοῦ θέλει ἀπολαύσει εὐτυχίαν καὶ γεναιότητα. Εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι ἡ εὐσέβεια δὲν ὑπόσχεται ἐντελῆ ἀπαλλαγὴν τῶν παθημάτων καὶ τῶν δοκιμασιῶν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδὲ προφυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἐντελῶς κατὰ τῶν ἀσθενειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τοῦ θανάτου καὶ ὁμοῦ οὐδὲν δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ὅσον αἱ ἀρεταὶ ἄς ἡ εὐσέβεια ἀπαιτεῖ καὶ ἀναπτύσσει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Δυστυχῶς πολλοὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῆς εὐσεβείας καὶ ἐγκωμιάζουσιν αὐτὴν ἐπαινοῦντες πάσας τὰς ἐξ αὐτῆς προερχομένας ἀρετάς καὶ ὁμοῦ ζητοῦσι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν διὰ παντός ἄλλου μέσου ἢ διὰ τῆς εὐσεβείας.

Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ.

(καλλιτεχνικὴ σκιαγραφία).

Ἐν τῇ ἐποχῇ ἢ πρὸς τὸν πρακτικισμὸν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας τὰς ἀναστέλλει τὴν προαγωγὴν τῶν ἰσχυρῶν τεχνῶν, ὧν ἡ περιωπὴ ἀποβαίνει ἢ ὑποστάθμη τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς συγχρόνως τῶν κοινωνιῶν ἀναπτύξεως, φρονοῦμεν ὅτι ἡ νεωτέρα τέχνη, ἥτις ἀτυχῶς φέρεται ἀτομικὸν μᾶλλον ἢ ἐθνικὸν χαρακτῆρα, δεόν ἵνα τυγχάνῃ ἠθικῆς καὶ ἐνισχύσεως, ἀφοῦ οἱ ἀρμόδιοι οὐδόπως ἢ ἀνευ στοργῆς ἐμερίμνησαν περὶ τῆς ὑποστηρίξεως καὶ παγίωσως αὐτῆς. Αὐτηρὸν ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἐν τῇ πρωτογενῇ ταύτῃ γῆ, ἐξ ἧς ἔρρευσε ὁ ἀρχαῖος πολι-

τισμός και έξωογήνησε την νεκρωμένην ανθρωπότητα, αι ώραιαι τέχνην βιούσιν ώσει απόβλητοι και προγεγραμμένοι παρθένοι άσθενείς και άνευ περιθάλψεως.

Έκ τής άρχής ταύτης όρμώμενοι παρατίθεμεν ώδε την περιγραφήν εύφους τινός πλαστούργηματος, όπερ έσχάτως έδημιούργησεν ή εύτροφος και γλαφυρά γλυφίς των διαπρεπόντων παρ' ήμιν καλλιτεχνών αδελφών Φυτάλη.

Τό κομψόν και χάριεν τούτο σύμπλεγμα, τό όποιον έν άλλη άνεξαρτητοτέρου πνεύματος έποχή δέν ήθελε παρέλθει ούτως έν σιγή, παρίστησι τόν Νικηταράν φέροντα επ' ώμων Άλβανόν πεπληγωμένον, ώχρόν, άσθενή, έτοιμόθνατον κρατούντα τή δεξιή μικράν κοπίδα ένφί διά τής έτέρας επιδεικνυσι βόστρυχον εις αυτόν, όστις ήμιστραμένον έχων τό πρόσωπον αΐρει επί του Άλβανού τό βλέμμα αστηρόν και άπειλητικόν, άλλ' άπαράχρον.

Πρίν ή προδόμεν εις την μερικλήν του έργου άνάλυσιν, όπερ άλλως παρίστησι την άρχέγονον ιδέαν του καλλιτέχνου ένσεσαρκωμένην έν πρωτοτύπφ, θεωρούμεν επάναρχος να προτάξωμεν βροχύ τι ιστορικόν επεισόδιον, μεθ' ού έχει άμεσον σχέσηιν τό ύπ' εξέτασιν καλλιτέχνημα.

Κατά την διάσημον εκείνην μάχην καθ' ήν εύάρημοι Έλληνες κατέβαλον τά στίφη του Δράματι, ό άτρόμητος Νικηταράς μετά των διακοσίων αυτού άνδρών περιεφέρτε εις τάς τάξεις των έχθρών διασπείρων τό πυρ και τόν όλεθρον. Η μάχη διήρκεσεν από μεσημβρίας μέχρι έσπερας. Απειρηκότες εκ τής σφαγής αι άνδρείοι πολεμισται συνήλθον έν τή παρ' τούς πρόποδας του όρους παρεμβολή, φοβούμενοι αιφνιδια τυχόν επιθέσιν άλλων έχθρών, οδς κητεδύωκεν ό λέων τής Πελοποννήσου Κολοκοτρώνης, στρατοπεδεύων τότε περί τό "Αργος. Ο άκάματος Νικηταράς περιελθών τό στρατόπεδον και έξάρας τό φιλοπόλεμον και καρτερικόν των στρατιωτών ένέπνευσε αυτοίς νέον θάρρος, νέας δυνάμεις. Είτα άποσυρθείς εκεί που σύνουε, μελετών

έκ νέου καταστροφάς και πολέμους, και βραίνων πρός τά λείψανα του έχθρικού στρατοπέδου συνήτησεν ανά την λόχμην Άλβανόν τραυματίαν, λειπόψυχον, γογγύζοντα υπό τής οδύνης και κυλιόμενον αιμόφυρτον. Είδεν ούτος τόν αντιπαρερχόμενον Νικητάν, δν ήγνόει ώς τοιοούτον. "Ηγειρεν ώχράν την κεφαλήν και έδέετο αυτού, όπως τφ αποκρίψη τόν λαϊμόν συντέμνων ούτω την άγωνίαν του θανάτου. "Αλλ' ό Νικηταράς στάς υπερήφανος πρό του Άλβανού "Μωρέ, τφ ειπεν, είμαι στρατιώτης και όχι

δήμιος. "Ελθέ θά σε οδηγήσω εις τόν ιατρόν του στρατοπέδου μας, διά να σε θεραπεύση. Είπε και κάμψας τό γόνυ έλαβε τόν τραυματίαν επί τής βράχως και εβάδιζεν εις τόν προμαχώνα. Έν τούτφ ό Άλβανός άκούσας πολλούς εκ' όνόματος προσφωνούντας τφ Νικηταρά, ήρώτησε όποιαν συγγένειαν έχει μετά του περιωνύμου εκείνου Νικηταρά, ού τό όνομα μετά τρούμου έφέρετο εις τά στόματα των πολεμίων. Μαθών δε παρά πάντων προσδοκίαν ότι αυτός ούτος ήν ό Νικηταράς, ό φοβερός εκείνος πολεμιστής και θαυμάσας του άνδρος τό γενναϊόψυχον εδάκρυσεν υπό συγκινήσεως και εξαγαγών μικράν κοπίδα άπειράτο ν' άφέλη λάθρα βόστρυχον εκ τής κόμης του ήρωος εις ένδειξιν εύγνωμοσύνης.

"Αλλ' ή κοπίς διευθυνομένη υπό χειρός εκκοσμημένης ήγγισε τό δέρμα τής κεφαλής του Νικηταρά, όστις βλέψας "Είσαι άπιστος, μωρέ Άλβανέ, τφ παρατηρεί, εγώ θέλω να σε σώσω και σύ μελετάς να με φονεύσας; "Εδάκρυσε συγκεινημένος επί μάλλον εκείνος και έδειξε μετά παραπόνου τόν πλόκαμον, δν διεβεβαίω, ότι θέλει διατηρήσει κειμήλιον τιμαφές, μαρτύριον τοιοούτου ήρωϊσμού.¹

¹ Σημ. Τό κειμήλιον τούτο του βόστρυχου θανών ό Άλβανός παρέδωκε τφ Παναγιώτη Ίατράκφ, τφ και συμμετασχόντι τής μάχης εκείνης, όστις μεταγενέστερον επιδεικνύων αυτό διηγήθη τό γεγονός εις τόν φιλέλληνα "Ελβετόν Βετάν, διατελέσαντα μυατικών γραμματέα του άειμνήστου Καποδιστρίου. Έκ στόματος δε του Βετάν έθρυλλείτο ή αξιομνημόνευτος αυτή πράξις του ήρωος.

Ο Τουρκοφάγος Νικηταράς.

Έπί τή βάσει του ανεκδότου τούτου, ό καλλιτέχνης, όστις γνωρίζει να άρύηται τάς εμπνεύσεις εκ' εύγενούς πάντοτε πηγής, έξύφανε διαπλάσας τό έργον, δι' ού κατ' έξοχήν ζητεί να παραστήση την στιγμήν καθ' ήν ό μόν ήρωος άπειλεί, ό δε τραυματίας εξηγείται. "Αλλ' ει και μόνον την άρχικήν ιδέαν απλώς έσωματοποίησεν διά του προπλάσματος, ούχ ήττον επ' αυτού εύρίσκει τις εγκράτειαν και σπουδήν βαθείαν των αναλογιών του σώματος και των ανατομικών κανόνων, ακρίβειαν περί τό διάγραμμα ικανήν, ως και περί την διάταξιν τής αναβολής, ήτις καίτοι πολύπτυχος άφήσιν έναχού καταφανείς τάς έσωτερικάς γραμμάς του σώματος. Έκ του έντόνου και νευρώδους του σώματος, τής έξοχής των μυώνων και όστέων, εκ τής μεγαλοπρεπούς καθόλου στάσεως νομίζει τις ότι ή ζωή βέει υπό τάς φλέδας του Νικηταρά, δν παρίστησι τύπον αληθούς ήρωος τής μεγάλης εκείνης γενεάς τής επαναστάσεως, ένφ έν τφ προσώπφ του τραυματίου εκφράζεται διά τής εύφους συσπάσεως των όφρύων και τής συστολής του μετώπου τό βαθύ άλγος και ή συγκίνησις, μεθ' ής άτενίζει τόν ήρωα. Νομίζει τις ότι επιθανάτιος ώχρότης επεκάθισεν αυτού.

Έν συνόψει εις τό μικρόν τούτο σύμπλεγμα εύρίσκει τις εικόνα εύγλωττον ήρωϊσμού, χριστιανικής άυταπαρηήσεως και εύγνωμοσύνης. Καταλήγοντες συγχαίρομεν τοίς αδελφοίς Φυτάλη επί τή εύφύα του έργου, προτρέποντες αυτούς όπως μεταφέρωσι τό επιτυχές τούτο πλαστούργημα εις φυσικόν μέγεθος ένθα ή φαντασία αυτών θέλει βεβαίως έτι μάλλον εγκαταμίξει την φυσικήν αλήθειαν μετά του ιδανικού κάλλους και επί τή επιμονή μεθ' ής προσπαθούσι να περιαγάγωσιν εις την άρμόδιον περιωπήν την νέαν καλλιτεχνίαν ύπερ ής πρώτοι ένταύθα πολλά έμόχθησαν, και ήτις εκ τής ολιγωρίας των άρμοδιών κινδυνεύει να καταπέση.

Εύχης έργον ήθελεν εΐσθαι, άν ή Κυβέρνησις υιοθέσει τό έλληνοπρεπές τούτο έργον, διαμινύσουσα ούτω και μεταδιδούσα τας επελευσομέναις γενεαίς εικόνα άπαραμίλλου ήρωϊσμού και άυταπαρηήσεως, δια έχαρακτήριζε τούς λεόντας εκείνους τής ελληνικής επαναστάσεως.

Κ. Φ. Σ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ο μεγαλείτερος ήγεμόν του κόσμου, ό αρχαιότερος και συγχρόνος ό νεώτερος πάντων, εις δν ού μόνον ούδεις άνθίσταται αλλά και πάντες εκόντες υποτάσσονται, συρμένοι υπό ζαταμαχήτου κλίσεως είναι ή καλλονή! Οί ποιηται ύμνησαν την ωραιότητα καθ' όλας αυτής τάς φάσεις. . . . εκτός μιας! Ένεκωμίασαν τούς όφθαλμούς, τό σχήμα, τό

χρώμα τό άπαστράπτον ή θωπεύον βλέμμα των. Έξύμνησαν την εύγένειαν του μετώπου, την αλαζονίαν τής ρίνος, τόν χρωματισμόν και τό λείον των χειλέων, την λεπτότητα του πάγωνος.

Περιέγραφαν την χάριν του λαιμού, την εύκαμψίαν του σώματος και την λευκότητα τής χειρός, άλλ' έλησμονήσαν να όμιλήσωσι περί των ούυχων! και μ' όλα ταύτα οι δνυχες δέν είναι μία των πρώτιστων καλλονών τής χειρός; ύπάρχει χείρ, έστω και αυτή ή τής Αφροδίτης, ήν θά έτόλμα τις να όνομάση καλήν, άν τα άκρα των δακτύλων αυτης ήσαν παρεμορφωμένα δι' ούυχων άμαυρών, χονδροειδών, έστρεβλωμένων ή και έστερημένων του χρησίμου τούτου κόσμου δι' οϊανδήποτε αίτίαν;

Έν φ' άφ' έτέρου τίς χείρ δύναται να εκλειφθή ως δυσσαδής, άν οϊασδήποτε και άν ήναι ό σχηματισμός τής το χρώμα ή και ή ήλικία είναι κεκοσμημένη διά κομψών καλλιμόρφων ούυχων έρυθρωπών, ούτε πολύ σκιερών, ούτε πολύ διαφανών, έχόντων βάρυν επίμηκη και ήδέως πως καμπυλωμένην κατά τάς γωνίας;

Ο καλός δνυξ συνονοϊ έν έαυτφ τά εξής τρία συνήθη τής τελειότητος προσόντα: την καλλονήν, την χρησιμότητα και την ισχύν.

Ο δνυξ πρέπει να είναι χαριεις, ως πέταλον ρόδου ισχυρός, ως έργαλείον και επίφοβος, ως όπλον.

Οι δνυχες άναμφισβητήτως χρησιμεύουσιν ως εργαλεία. Η χείρ πιέζει ισχυρότερον και οι δάκτυλοι είναι εύστροφώτεροι, όταν αι προσπάθειαι τής συγκεφαλαίουνται και συγκεντρούνται, ούτως ειπείν, εις σείσαν καλούς οργανισμένων ούυχων.

Είναι ωσαύτως όπλον και πληγώνουσι πολυτρόπως. Έκαστος γνωρίζει ποία Ιχνη δύναται να αφήση επί προσώπου έχθρού και ή λεπτοφεστέρα χείρ και είναι βεβαίον ότι ή κερατώδης του δνυχος ουσία είναι τοξική. Οξύ δηλητήριο, άν λειφθή εις μεγάλην δόσιν, βραδύ δε και φαρμακώδες άν λαμβάνηται εις μικράς, ως πολλάκις πολλοίς συμβαίνει, οΐτινες ως λιμοκτονούντες λέοντες κατατρόγωσι συνεχώς τούς δνυχάς των, άλλ' ή συνήθεια αυτή εκτός του ότι βλάπτει την υγείαν, άλλ' επιφέρει εις τό σώμα και την φυσιογνωμίαν οϊκτρά άποτελέσματα.

Ο συρμός (mode), διότι ό συρμός έχει την άδικρισίαν να αναμιγνύηται παντού, ό συρμός λέγω μάς έφερε πρό τινων έτών εις διενέξεις πρός τούς δνυχάς μας. Υπό την πρόφασιν τής τελειοποιήσεως αφίνει αυτούς να αυξάνωσιν εις σχήμα γελοϊον και διά την πρόθεσιν και διά τά άποτελέσματά του. Οί δνυχες μηχανθέντες ούτω ύπερ τό δέον διδουσιν εις την χείρα είτε του άνδρος, είτε τής γυνακός έξωτερικόν ποδός διδακτύλου βραδυπόδος.

Οί πολύ βροχεις άφ' έτέρου δνυχες δεικνύουσι τούς δακτύλους όμοιους πρός άμορφη σχεδιάσματα μάλλον ή πρός δακτύλους.

Οί, ως πενθόντες, περικυκλωμένοι διά μελανής

ταινίας είναι δείγμα της καθαριότητος του κτήτορος αὐτῶν.

Τέλος διὰ τοὺς ὄνυχας ὡς καὶ διὰ πᾶν ἄλλο δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ τέχνη δὲν συνίσταται τόσῳ εἰς τὸ καλλωπίζειν τὴν φύσιν ὅσῳ εἰς τὸ καλλιεργεῖν καὶ τιμᾶν αὐτήν.

MISS COCKETT.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΥΙΟΥΣ.

Ὅσῳ τὸ καθ' ἡμᾶς φιλατά μου, νεώτατα ἔτι, ὅμοι ὅταν θὰ με ἀπολέσητε, ἀνακαλεῖτε ἐνίοτε εἰς τὴν μνήμην σας τοὺς λόγους μου τούτους. Ἐστὲ ἐσσεὶ ἠνωμένοι. Οὐδὲν συμφέρον ἄς μὴ σὰς χωρίσῃ ποτέ. Ἀγαπάτε τὴν μητέρα σας καὶ φροντίζετε περὶ αὐτῆς· περιποιεῖσθε αὐτήν. Πρὸ πάντων δὲ ἐστὲ τίμιοι, ἀληθεῖς, εὐκρινεῖς· τὸ ὄνομα τῆς οικογενείας σας οὐδέποτε ἄς κηλιδωθῇ. Γίνεσθε ἀξιοὶ αὐτοῦ.

Ἐάν ποτε πλουτίσῃτε ἀπορρίψατε ἀφ' ἐαυτῶν πᾶσαν σκέψιν ματαιότητος· τηρεῖτε πάντοτε ἀνεξαρτησίαν χαρακτήρος· ἐστὲ οἰκονόμοι, σώφρονες· μὴ δημιουργήτε εἰς ἑαυτοὺς ἀνάγκας τεχνητάς· ὁ τίμιος ἀρκεῖται ἐν τῷ ὀλίγῳ. Ἀγνοῶ τί θὰ σὰς συμβῇ μετ' οὐ πολὺ· πλὴν β,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ μάθετε νὰ ρυθμίζετε τὰς ἀνάγκας σας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἐστὲ ἄνδρες· ἄνδρες ἐλεύθεροι! καὶ ἂν ποτε τύχῃ νὰ διοικήσητε τοὺς ὁμοίους σας, μὴ θαμβωθῆτε ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ποτὲ μὴ φέρεσθε ὡς δούλοι πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, πάντοτε δὲ εὐμενεῖς ἐστὲ πρὸς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἂν ποτε ἡ θεῖα πρόνοια σὰς ἐκλέξῃ διὰ νὰ προσφέρητε ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι σας εὐχαριστήσατέ τιν ἐκ καρδίας διότι σὰς ἐξέλεξεν ἐκτελεστάς τῶν σχεδίων τῆς· χωρὶς οὐδεμίαν σκέψιν ὑπερφανείας νὰ εἰσχωρήσῃ ἐν ὑμῖν. Οἱ κενόδοξοι καὶ οἱ κόλακες εἰναι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῆς φιλάτης πατρίδος μας.

Ἐρζεγοβίνοι!

· Πᾶς ὁ ὕψων ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ο ΕΛΕΩΝ ΠΤΩΧΟΝ ΔΑΝΕΙΖΕΙ ΘΕΩ.

Ἡ αἰθέρων οὐρα πάχνη καὶ ἀστὲρ τοῦ ἐκαίτου ἐπὶ τὴν γῆν ζαλιούσα

Μάλιστα, ἀγαπητόν μοι τέκνον, Ἐρρίκε, εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη. Γινώσκω ὅτι σοὶ εἶναι βαρὺ, πλὴν εἶναι ἀνάγκη· οὕτως ὠμίλει πτωχὴ ἡ χήρα κοιτομένη ἐν μικρῷ χθαμαλῷ οἰκήματι· τὰ δάκρυα κατέρρευον ἐκ τῶν παρειῶν τῆς, ἐν ᾧ ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ! Ἴδου υἱέ μου, οὐδὲν ἄλλο μέσον ὑπάρχει. Εἶμαι ἤδη ἀσθενής· πᾶν, οὐτινος ἡδυνάμεθα νὰ στερηθῶμεν, τὸ ἐπωλήσαμεν, ἤδη δὲν μένει ἢ ὁ μικρὸς σου ἀδελφός καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνάγκη νὰ πορευθῆς καὶ νὰ εἶδῃς ἂν θὰ εὖρος συμπάθεις ψυχάς, ἵνα σοὶ δώσωσιν τινὰς ὀβολούς· ἐάν εἶχον τι νὰ φάγω, θὰ ἦμην ἤδη ὑγιής. Πορεύου ἀγαπητέ μοι Ἐρρίκε, πορεύου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ· καὶ εἰς ἐμέ εἶναι βαρὺ νὰ σὲ προτρέπω εἰς τοιαύτην πράξιν, ἀλλὰ τὸ βλέπεις καὶ σὺ, εἶναι ἀνάγκη, ἢ πρέπει ἐγὼ καὶ ὁ μικρὸς σου ἀδελφός νὰ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν. Ὁ δεκαετής περίπου τήνηλικιανπαῖς, γενναῖος καὶ ὑψηλόφρων,

ἐφρίξεν ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς μητρός του. Ἄν καὶ τρέμων ἀνελόγιζε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαίτιας, οὐδὲ λέξιν ὁμῶς εἶπε, ἀλλὰ θέσας τοὺς βραχίονάς του περὶ τὸν τράχηλον ἀπῆλθε σιωπηλός. Κλείσας τὴν

Ἐφρίξεν ἐκ τῶν προτροπῶν τῆς μητρός του. Ἄν καὶ τρέμων ἀνελόγιζε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαίτιας, οὐδὲ λέξιν ὁμῶς εἶπε, ἀλλὰ θέσας τοὺς βραχίονάς του περὶ τὸν τράχηλον ἀπῆλθε σιωπηλός. Κλείσας τὴν

Ἐφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ πρὸ καιροῦ ὑπὲρ εὐθερίας διεξαγομένου ἀγῶνος τῶν Ἐρζεγοβινέων παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς δύο ἀνω εἰκόνας ἐπιφύλασσόμενοι ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ νὰ δώσωμεν σπταιώσεις, συντόμους πάντοτε, περὶ Ἐρζεγοβίνης εἰς τοὺς συνδρομητάς ἡμῶν.

θύραν δὲν ἤκουε πλέον τοὺς ὀδυνηροὺς γογγυσμούς καὶ ἀναστεναγμούς τῆς μητρός του· καὶ ἦτο σωτήριον δι' αὐτόν, ὅτι δὲν τοὺς ἤκουε, διότι ἡ καρδιά του πλήρης θλίψεως καὶ ὀδύνης ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῇ.

Ἡ ὁδὸς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ οἰκίσκος, ἦτο ἐκ τῶν ἀποκέντρων τῆς Φιλαδελφίας. Τὸ παιδίον ἐβάδιζεν ἐνταῦθα βραδέως· πολλοὶ ἄνθρωποι διέβαινον διὰ τῆς ὁδοῦ πλησίον του· οὐδεὶς ὁμῶς προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ὅλοι παρήρχοντο ἐν σπουδῇ· ἕκαστος ἐσχέπτετο περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν πραγμάτων του. Ὅσῳ ἀνέμενε, τόσῳ μᾶλλον κατεβάλλετο τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ

αὐτὸν προσερχόμενον ἐστάθῃ καὶ μὴ ἐννοῶν τοὺς ἡσυχούς αὐτοῦ λόγους τὸν ἠρώτησε τί ἤθελε. Ὅτε δὲ ὁ Ἐρρίκος διὰ λυγρῆς φωνῆς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύνην, συνετρίβη ἡ καρδιά τοῦ φιληθρώπου κυρίου. Τὸ ἀφελές καὶ ὑπὸ βαθέος ἐρυθρήματος κεκαλυμμένον πρόσωπον τοῦ παιδὸς περιβαλλόμενον ἀπὸ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ ἤθους τῷ ἤρесе.

Δὲν φαίνεσσι ἐπαίτιας, εἶπεν εὐμενῶς, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ παιδός, τί σὲ παρώρμησεν εἰς ταύτην τὴν πράξιν;

Κύριε, εἶπεν ὁ παῖς, οὐδέποτε ἔτεινα χεῖρα ἐπαίτιδα, ἀλλ' ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός μου με ἠνάγκασε νὰ τὸ πράξω σήμερον.

Θέα τοῦ Μοστάρ. (Ἐρζεγοβίνη).

ὁμιλήσῃ εἰς τινά. Ὅθεν ἤρχισεν νὰ κλαίῃ πικρῶς· ἐνίοτε ἴστατο προσβλέπων τοὺς διαβάτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐάν τινὲς τὸ παρετήρησαν, οὐδεὶς ὁμῶς ἐστάθῃ νὰ τὸ ἐρωτήσῃ. Κλαῖον παιδίον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲν εἶναι βεβαίως ἀσύνηθες θέαμα· ἐκινδύνευε νὰ ἀπελιπισθῇ καὶ τὰ δάκρυα κατέρρευον πάντοτε ἀφθονώτερα, ὅτε εἶδε κύριόν τινά, ὅστις βιάζων βραδύτερον τῶν ἄλλων εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίγωνον πῖλον, ἐν δὲ τῇ χειρὶ ράβδον ἐκ καλάμου. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο τόσῳ γλυκὺ, ὥστε ὁ Ἐρρίκος ἀπέβλεπεν ἐνώπιόν του πάντα φόβον καὶ πᾶσαν δειλίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδὸς ἦσαν ἐρυθροὶ ἐκ τῶν δακρύων, ἡ φωνὴ του ἀσθενής καὶ τρέμουσα, διότι ἐπὶ δύο ἡμέρας δὲν εἶχε φάγει οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐφόρει πενήχρον, ἀλλὰ κόσμιον ἔνδυμα. Ὁ κύριος ἰδὼν

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ σου, ἠρώτησεν ὁ κύριος τοῦ ὁποίου ἡ συμπάθεια εἶχεν ἐξεγερθῆ.

Ὁ πατήρ μου ἦτο πλούσιος ἐμπορὸς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ἀλλὰ γενόμενος ἐγγυητής διὰ τινὰ φίλον του, ὅστις πλούσιος ὦν ἐχρεωκόπησεν, ἀπώλεσεν ὅλην τὴν περιουσίαν του· μετὰ ἓνα δὲ μῆνα καὶ τὴν ζωὴν του ὑπὸ λίπης καὶ ἀσθενείας. Ἡ μήτηρ μου ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ ζῶμεν τώρα εἰς μεγίστην ἐνδειαν. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου ἐκτελεεὶ βαρείας ἐργασίας διὰ νὰ μᾶς διατηρήσῃ· καὶ ἐγὼ δὲ κερδίζω τι διὰ μικρὰς ἐργασίας, ὁσάκις εὐρίσκω· ἀλλὰ πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ μήτηρ μου ἀσθενεῖ καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀποθάνῃ (ἐνταῦθα ἔκλαιε πικρῶς). Οὐδένα φίλον ἔχομεν, δυνάμενον νὰ μᾶς βοηθήσῃ· δὲν ἔχω δὲ οὔτε τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω πρὸς ἐκείνους, οἵτινες πολλάκις

ρας, τοὺς δὲ δρυγας πεποικιλμένους δι' ἀργύρου. Καὶ ὅτε αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐπιπτον διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν ἐλατῶν ἐπὶ τῶν κρανῶν, τῶν ξυφῶν καὶ τῶν ἀσπίδων τῶν ἀνηρημένων ἐπὶ τῶν τοιχῶν ἐλαμπον ταῦτα ὡς ἀστέρες, καὶ ὁ πολεμιστῆς ἐξίστατο εἰς τοὺς φίλους του τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ τὰ τοῦ πατρὸς του Βίκινγ, τὰς μέχρι τῆς Λευκῆς θαλάσσης ἐκδρομὰς των καὶ τοὺς ἀπειραριθμούς κινδύνους, οὓς διέτρεξαν. Ὁ οἰκὸς του ἦτο ἀφθόνως ἐφοδιασμένος ἐξ ὄλων τῶν ἀναγκαίων τῷ βίῳ ὁ οἶνός καὶ ὁ σιτοβολῶν περιεχοῦν ζωτροφίας καὶ οἶνον ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ κοσμήματα πολύτιμα, λάφυρα ἠττηθέντων ἐχθρῶν ἰδίως δὲ τρία ἦσαν τὰ τιμαλοφέστερα πάντων. Εἶφος χρησιμεύσαν εἰς ἀπολύτρωσιν ἡγεμονόπαιδος αἰχμαλωτοῦ φρικώδους τέρατος ἦν τὸ πρῶτον ἑκαλεῖτο Ἄγκορβάδελ καὶ μετέβαινε κληρονομικῶς ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. Μετ' αὐτὸ διάχυρον ψέλλιον μετὰ γλυφῶν αἰτίνες παρίστανον τὰς κατοικίας τῶν σκανδιναυκῶν θεοτήτων. Ληστής τις ἤρπασέ ποτε τὸ ψέλλιον, τοῦτο ἐν τῇ νύκτι τοῦ Θόρστέν κατ' αὐτοῦ ἐξῆλθον ὁ φίλος του Βήλη καὶ αὐτὸς καὶ ἀνεκτήσαντο τὸν θησαυρόν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Θόρστέν ἐν ζοφερῷ σπηλαίῳ ἐπολέμησε κατ' ἐχθροῦ ἀοράτου ὅστις κατόπιν εὐρέθη ὅτι ἦτο αὐτὸς ὁ θάνατος ἦτο ἡ πρώτη καὶ μόνη φορά αὐτῆ ἐν τῇ ζωῇ του, καθ' ἣν ἐτρόμαξεν ὁ Θόρστέν.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΚΙ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Ὅμοιος τῆν Ὑδρα εἶπε ξερῆ, τὴν Ὑδρα δὲν ἤξερε.
Ἐχει δένδρῳ μὲ τὸν ἀνθὸ χεῖμῶνα καλοκαίρι
βρυσούλαις μὲ κρῖα νερά καὶ μυγαλαῖς ἀκόμα
λές κ' εἶναι τόσαις ὁμορφαις σὲ λουλουδένῳ στῶμα.

Μὰ ἓνα μ' ἀποτρέλαινε ὕψιλὸ κυπαρισσάκι
σὲ μὴν αὐλῇ περὶ φανῆ, σ' ἓνα περιβολάκι.
Ὅπου καὶ νᾶσαι φαίνεται, ἀκούς τὸ φύσημά του
καὶ τραγουδοῦν κάθε αὐγῇ τὰ τρυφερά κλαδιά του.

Κυπαρισσάκι μ' ὁμορφὸ σ' τὸν Ἰσκιό σ' ἀποκάτου
ὁ ὕπνος ἄς μ' ἐδρῶσιζε μὲ τ' ἀπαλὰ φτερά του,
στὸν Ἰσκιό σ' ἄς εὐτόχιζα γλυκὰ νὰ χαποστάσω
κι' ὅλη τὴν γῆ σὲ μιὰ στιγμή ὅλη νὰ τὴν ξεχάσω.

Ἐν Ὑδρᾷ, Ἀπρίλιος 1876.

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΑΝΣ.

Δηλητηρίασις διὰ τοῦ καπνοῦ. — Σταγῶν νικωτιανῆς τεθείσα ἐπὶ τῆς γλώσσης κυνὸς δηλητηριάζει αὐτὸν ἐν ἀκαρεῖ. Τὸ ἐκατόστὸν μέρος γραμμαρίου νικωτιανῆς τεθὲν ὑπὸ τῆν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν βραχίονα ἐπιφέρει ναυτίαςιν καὶ λειποθυμίαν. Πέντε ἢ ἕξ σιγὰρα ἐκ τῶν κοινῶν ἐμπιπέριχουσίεν ἕξ ἕως ἑπτὰ γραμμάρια τοῦ δηλητηρίου τούτου, ὅπερ συγκεντρού-

μενον δύνανται νὰ θανατώσῃ τρεῖς ἀνθρώπους. Ἐκ τούτου λοιπὸν οἱ καπνίζοντες ὑπόκεινται εἰς πολλὰς καιποικιλιασνόςους. Οἱ ἰατροὶ τῆς Γερμανίας ἀποδίδουσι τὸ ἥμισυ τοῦ θανάτου μεταξὺ τῶν νέων εἰς τὸν καπνόν. Ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία τῶν τεχνῶν ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ ἐνεκα τῆς κακῆς ἐπὶ τοῦ νοῦς ἐπιρροῆς αὐτοῦ, καθότι πολλοὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ καταντῶσι δυσπεπτικοί, φρενοβλαβεῖς καὶ μανιώδεις. Οἱ πλείστοι τῶν αἰφνυδίων θανάτων προέρχονται ἐκ τοῦ καπνοῦ.

Ἀριθμοί. — Κατὰ τὸ 1875 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου ἐπισκεφθέντων τὴν Μέκκαν καὶ Μεδίαν προσκυνητῶν ἀνῆλθον εἰς 150,000.

Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὅσῳ ὑπερβολικὸς καὶ ἂν ἦναι δεικνύει οὐδὲν ἥττον ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς Μέκκαν προσκυνητῶν ἠλαττώθη. Οἷος ἐν τούτοις θρησκευτικὸς ζῆλος παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς! Πόσοι τῶν ἐνθέρμων τούτων τοῦ Προφήτου μαθητῶν φθάνουσι θνήσκοντες πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Μέκκας μὲ μιαν μόνην εὐχὴν εἰς τὸ στόμα: νὰ τοὺς σύρωσιν ἔτι μέχρι τῆς ἱερᾶς πόλεως!

Ἰπολογίζεται ὅτι ἂν ἕκαστος προσκυνητῆς ἀφίεναι τὸ ποσὸν 400 φράγκων φέρουσι κατ' ἔτος ταῦτα τὸ ποσὸν 60,000,000 φράγκων. Προστιθεμένης δὲ εἰς ταῦτα καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀναθημάτων ἔχομεν ὅλικόν ποσὸν 72,000,000 φράγκων, εἰσαγομένων κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν προσκυνητῶν εἰς Μέκκαν.

Ἀξιοῦμε πύρις συντάκτα.

Ἐν τῇ ἐν τῷ 5^ῳ φύλλῳ περὶ τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καταστατικῆς οὐκ ἐν τῇ περὶ ἐλεήμονος ἐταιρίας παραγράφῳ ἐλημονήσατε φαίνεται νὰ προσθήηται καὶ 65 ἄλλας χιλιάδας δραχμῶν, ἄς ὁ κ. Βαλασσόπουλος ὑπεχρεώθῃ νὰ προσθήη εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Α'. Ὑπουργοδικείου καὶ αἰτίνες προέρχονται ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν.

Ταῦτα ἐσημείωσα ὑμῖν σπληνίζόμενος ἐπὶ τῆς τελευταίας παραγράφου καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας φιλίας. Μεθ' ὁ μένω πάντοτε ὄλις σὸς

ΑΡΙΣΤΕΡΙΑΣ Κ...

ΛΥΣΙΣ Ε' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΒΑΙΟΣ — ΒΑΟΣ

Ἐβυσσαν αὐτὸ οἱ κκ. Κ. Δαμηράλλης, Ν. Δέρδης καὶ Ἀβραὰμ Ι. Κασσώφρας ἐκ Βιτωλίων.

ΑΙΝΙΓΜΑ Σ'.

Ἡ γυνὴ ἢ μαλλιωτὴς
τίκει παῖδα ἄμαλλον.
Καὶ ὁ παῖς ὁ ἄμαλλος
τίκει παῖδα μαλλιωτῶν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Δ'.

Δύστηνος εἶχεν ἀδελφὸν ὅστις ἀπέθανεν. Ἄλλ' ὁ ἀποθανὼν δὲν εἶχεν ἀδελφόν. Τίς ἢ μεταξὺ δυστήνου καὶ ἀδελφοῦ συγγένεια;